

Portrét Pavla Konečného s pastely Anny Zemánkové, 2012, foto Jaroslav Ožana

Pavel Konečný

Narozen 1. 7. 1949 v Holici u Olomouce. Po maturitě na SVVŠ Hejčín a třech semestrech oboru historie – čeština na pedagogické fakultě přešel na filozofickou fakultu UP, kde začal studovat obor čeština – uměnověda, který ukončil pod názvem výchova a vzdělávání dospělých v roce 1974. Od září 1975 pak šestnáct let působil jako vedoucí a dramaturg olomouckého Divadla hudby. V roce 1991 nastoupil v Památkovém ústavu v Olomouci do funkce vedoucího oddělení evidence, dokumentace a informatiky, kde se odborně věnoval zpracování a vydávání seznamů nemovitých kulturních památek a zajišťoval dokumentaci církevního mobiliáře. Od roku 2003 zde vykonával funkci odborného náměstka a v lednu 2005 se stal ředitelem NPÚ v Olomouci. V této funkci působil do 31. 12. 2010. Od té doby je v důchodu.

Se sběratelskou aktivitou v oblasti spontánní tvorby začal ještě během vysokoškolských studií v roce 1972, inspirován texty Malé antologie patafyziky. Vlastní výtvarné činnosti s důrazem na fotografii se jako autodidakt sporadicky věnoval souběžně se sbíráním. Vedle deseti výstav své sbírky realizoval jen jedinou samostatnou výstavu vlastních kreseb v roce 1987 v olomoucké Galerii pod podloubím.

konecny.p@raz-dva.cz / www.galerie-sumperk.cz

Co zbylo z anděla, foto 2012

PAVEL KONEČNÝ

OHLÉDNUTÍ / K SEDMDESÁTINÁM

3. 7. – 4. 8. 2019

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 3. ČERVENCE V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU MĚSTA ŠUMPERKA, OLMOUCKÉHO KRAJE
A DARU PROFESORA VIKTORA DOSTALA

cestou na pivo
a uzená žebra
do Bystrovan
jsme z klikaté pěšiny
zahlédli nad splavem
bílou volavku
zrcadlíci se sošně
v lesklé hladině říčky
vzlétla ze široka do korun
větrných stromů
a zmizela

ten ostrý vjem
nepřehlušil ani křen
jehož stopa zůstala
na talíři
mezi doběla
ohlodanými
kostmi

Pavel Konečný, 8. 5. 2018

Kromě poznámky na okraj nechávám Pavlovi vzpomínání veškerý prostor v listech k výstavě, uspořádané u příležitosti narozenin, na rok a den společných s Anežkou. Nemohu opomenout onu shodu a nepřipomenout zároveň, že to byl právě on a Pavel Herynek, kdo nás oba prvně představil v olomouckém Divadle hudby už v roce 1982 na výstavě, uvedené třetím dávným přítelem, Pavlem Zatloukalem. Rádi mu to oplácíme, s díky i za všechna ta léta služby autorům čistého srdce. Pavel Konečný vydává ediční řadu Marginálií a organizuje přehlídky krátkých filmů Art brut film Olomouc. Je členem Evropské asociace outsider art a pražského sdružení abcd, šířícího informace o výtvarných projevech art brut. Je mistrem psaného i mluveného slova, podáním i obsahem. Slyšet ho, ať právě v Divadle hudby nebo jinde, bylo (a je vždy) radostí. K vernisáži chystá překvapení... máme se na co těšit.

Miroslav Koval

Mohla to být báseň I., kresba 1987

Nalezený Arp v Búku, foto 2018

Záznam kresby vedle autobusové zastávky č.16, foto 2017

Nejkrásnější, co můžeme prožívat, je tajemno. To je základní pocit, který stojí u kolébky pravého umění a vědy. Komu to není známo, kdo se už neumí divit, neumí žasnout, ten je takřikajíc mrtev a jeho oko vyhaslé.

Albert Einstein

Tajemno z maďarského lepidla, foto 2018

Na okraji

Je to už dávno, co jsem měl dosud jedinou samostatnou výstavu vlastní výtvarné tvorby a to v kdysi progresivní olomoucké Galerii pod podloubím, kde jsem tenkrát představil veřejnosti především své kresby. Výsledkem, který jsem si vzal k srdci, bylo mé sebekritické zamyšlení nad vlastními prezentovanými pracemi. Přes celkem vstřícné a povzbudivé ohlasy návštěvníků a přátel jsem si totiž uvědomil, že jen zmnožují svými snahami již tak zahlcený a dosti nepřehledný veřejný prostor subjektivního autorského mnohohlasu uměleckého snažení, vyjadřování se, komentování a zrcadlení života. Napadlo mi, že skutečným tvořivým činem, který sice nikdo kromě mne nezaznamená a plně nedocení, bude mlčet, neprosazovat se za každou cenu. Svě tvořivé snahy a empatii jsem tak nadále věnoval jiným při hledání a poznávání jejich originálních vnitřních světů a osobitých děl v soukromé sbírkotvorné činnosti,

zaměřené na kreativní spontánní neškolené autory. Vytvořil jsem během let dnes oceňovanou sbírku naivního, lidového a marginálního umění. Přesto mi však něco stále chybělo. Fotografická dokumentace zajímavých tváří neškolených tvůrců a jejich originálního prostředí částečně uspokojovala můj občas se probouzející kreativní neklid. Stále jsem se totiž nechtěl úplně vzdát svého pohledu na svět. Řešení jsem našel. Nevrátil jsem se ke kresbě ani k malování či ke kolážím, ale začal jsem fotoaparátem zaznamenávat obrazově působivé a na imaginaci útočící detaily a situace, vyskytující se na nalezených, zapomenutých, nevzhledných a bezvýznamných věcech a digitálně je upravovat. Začal jsem si všimnout stop, které zůstaly viditelné po odstranění nějakých tabulek, nábytku či jiných obyčejných předmětů nebo zapomenutých zátiší ze zaprášených zákoutí ulic. Cílem mého zájmu se stala nenápadná poezie skvrn, čar a fleků i grafitti, unikající většinou pozornosti, protože ukrytá za rozlišovací schopností lidí dnešní uspěchané doby. Ne, není to vskutku nic objeveného, protože vše tu už přece jednou bylo. Stačí si třeba jen vzpomenout na Boudníkův explosionismus nebo některá Dubuffetova díla.

Tím rozhodujícím podnětem pro potvrzení správnosti mé cesty a jistým definitivním zlomem v mém původním rozhodnutí se stala slova spisovatele Kurta Voneguta, která jsem zaznamenal na internetu: „Pusťte se do nějakého umění. Nedělám si legraci. Umění není způsob jak se uživit. Je to velice lidský způsob, jak udělat život snesitelnější. Když budete provozovat nějaký druh umění, a je úplně jedno, jak mizerně, sakra, vaše duše poroste. Tancujte si v obýváku s rádiem. Vyprávějte příběhy a pohádky. Napište příteli báseň, i když to bude báseň mizerná. Dělejte to, jak nejlépe dokážete. A budete obrovsky odměněni. Něco vytvoříte.“

Doklady všech několika etap mého zabývání se výtvarnou poezií můžete spatřit na přítomné výstavě. Tedy jak některé dávné kresby z olomoucké Galerie pod podloubím, které se kupodivu (mně neznámým způsobem) dochovaly, dále ukázky několika typických děl z mé sbírky, dokumentární fotografie pozoruhodného světa outsiderů, tak také zmíněné vizuální záznamy. Jak vidíte, je mi periferie velmi blízká a nakonec, což se dalo ostatně předvídat, jsem se sám ocitl na okraji, kdy se prý patří ohlédnout se za během sedmdesáti let a snažit se opatrně zjistit, která z těch životních etap byla nejvitálnější, možná i někoho oslovující a zdali vůbec je hodna jakékoliv pozornosti a uchování.

Pavel Konečný